

DODATNA IZJAVA O ČINJENICAMA

1. Predmetnim Ugovorom o poslovnoj suradnji, ugovoreno je:

Članak 3.

Proizvođač se obvezuje da će na područjima iz čl. 2. ovog ugovora proizvode iz čl. 1. ugovora prodavati putem distributera iz ovog ugovora te ne smije prodavati krajnjem kupcu, pri čemu se krajnjim kupcem smatraju građevinske tvrtke koje imaju manje od 50 zaposlenih, mali, srednji i veliki obrtnici te privatne osobe.

U slučaju kršenja odredbi iz ovog članka, ugovara se ugovorna kazna od 200.000,00 EUR.

Članak 4.

Distributeru je zabranjeno prodavati proizvode drugih dobavljača i/ili proizvođača koji konkuriraju proizvodima proizvođaču.

Proizvode koji su predmet ovog ugovora distributer se obvezuje prodavati putem svojih skladišta i direktno u tranzitu na područjima iz članka 2. ovog ugovora, a za ostala područja uz suglasnost proizvođača.

U slučaju kršenja odredbi iz ovog članka, ugovara se ugovorna kazna od 200.000,00 EUR.

Članak 5.

Na područjima iz članka 2. ovog ugovora proizvođač će distributeru prodavati robu po povlaštenim cijenama. Proizvođač se obvezuje da će istu robu na području cijele Hrvatske drugim trgovcima i krajnjim kupcima prodavati minimalno po 20% višoj cijeni od cijene koja je utvrđena između njega i distributera temeljem zajednički utvrđenog cjenika.

Pri tome ugovorne strane suglasno utvrđuju da cijena proizvođača mora uvijek biti takva da distributer može konkurirati konkurentnim proizvodima drugih proizvođača.

Članak 6.

Distributer se obvezuje da na području Republike Hrvatske niti on niti bilo tko iz bliže ili dalje obitelji vlasnika ili upravljačke strukture distributera neće na bilo koji način niti posredstvom bilo kakvog društva, konkurirati proizvodima dobavljača distribucijom ili proizvodnjom konkurentnih proizvoda.

Isto tako, proizvođač se obvezuje da proizvode iz čl. 1. na područjima iz članka 2. ovog ugovora neće na bilo koji način, niti on niti itko iz obitelji vlasnika ili upravljačke strukture, niti posredstvom bilo kakvog društva, distribuirati građevinski materijala iz ovog ugovora suprotno njegovim odredbama.

Ugovorna strana koja prekrši obvezu iz ovog članka dužna je isplatiti ugovornu kaznu od 200.000,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti. Ukoliko proizvođač prekrši ovu odredbu ugovora distributer će se naplatiti direktno umanjivši mu dospjela potraživanja za iznos ugovorne kazne, a u koliko distributer prekrši odredbe iz ovog članka, proizvođač će se naplatiti putem bjanko zadužnice izričito namijenjene za osiguranje naplate ove ugovorne kazne.

3. Tijekom postupka tuženi je i postavio protutužbeni zahtjev s osnova naknade štete u iznosu od 200.000,00 EUR, plativo u kunama, temeljeći ga na tvrdnji da je tužitelj kršio ugovorne odredbe i prodavao robu drugih proizvođača.

Pri ovome se pozivao na jedan Cjenik-Stipi Maliću vl. obrta (kao dokaz da je navodno tužitelj prodavao robu drugih proizvođača do dana izjavljenog prijeboja i na činjenicu osnivanja društva GIFIKS GM d.o.o. nekoliko dana nakon izjave o prijeboju od 9.1.2004.g. (*ukratko opisano pod toč. 59 i 62 obrazloženja prvostupanjske presude*).

Tužitelj je osporio ovakve navode tuženog-protutužitelja te je naveo, ukratko, da je prodavao isključivo robu koju mu je isporučivao i prodavao tuženi-protutužitelj, s time da u početku poslovne suradnje tuženi-protutužitelj nije imao svoju robu (kao proizvođač) tj. svoj brand te je upravo tuženi-protutužitelj isporučivao tužitelju robu drugih proizvođača. U spisu postoji dokumentacija, računi tuženog – protutužitelja, koje je on i dostavio (jer da su isti navodno neplaćeni te da iz njih proizlazi njegova tražbinu od 1.782.451,77 kn) iz kojih vidljivo je da je upravo tuženi-protutužitelj isporučivao tužitelju – protutuženom robu drugih proizvođača.

I vještak je u postupku utvrdio da tužitelj nije prodavao robu drugih dobavljača.

Tuženi je i sam, u svom podnesku od 15.7.2021. (što prvostupanjski sud i konstatira pod toč.151 presude), naveo „da njemu nije bilo Ugovorom zabranjeno prodavati robu drugih proizvođača t.j. robu koju nije sam proizvodio... te je zabrana prodaje robe drugih proizvođača vrijedila za tužitelja...“. nesporno dakle sam tuženi čini da je isporučivao tužitelju za daljnju prodaju upravo robu drugih proizvođača.

U odnosu na GIFIKS GM tužitelj – protutuženi osporio je, ukratko, da bi ikada ovo društvo prodavalo istovrsnu robu. Ukazao je i da je tužitelj utužio, između ostalog, izgublenu dobit zbog povećanih nabavnih cijena od drugih dobavljača, nakon što mu je tuženi odbio isporučivati robu – iz čega proizlazi da je upravo tužitelj prodavao takvu robu, a ne GIFIKS GM (*ali to ne predstavlja kršenje ugovora – jer mu je tuženi odbio isporučivati*). Ukazao je i da je ovo društvo, nesporno, osnovano nakon što je tuženi odbio isporučivati robu tužitelju. Pa da je čak predmetna t.j. istovrsna roba i prodavana po Gifiks GM (što nije, ali ovdje nije relevantno), onda to ne bi bilo kršenje ugovora.

3. Tužitelj je u svojoj žalbi od 7.2.2022., od relevantnih dijelova za ovaj zahtjev, naveo ukratko:

3.1. U odnosu na toč. VI izreke (odbijanje zahtjeva za iznos od 6.468.064,88 kn...):

Sud je dosudio s osnova naknade štete tužitelju iznos od 5.593 366,08 kn, a odbio ga za iznos od 6.468.064,88 kn.

Obrazloženje ovom odbijanju sud navodi pod točkom 235, gdje navodi da bi tužitelj navodno sam pridonio predmetnoj šteti na način da je zapravo spriječio svojim neizvršenjem obveze, dalje izvršavanju ugovora (stoga da mu se može najviše priznati godišnji iznos razlike u cijeni RUC - polazeći od minimalnog iznosa RUC u visini 20%). Također, pod toč. 231 navodi da tužitelj nije tuženiku platio isporučenu robu u vrijednosti 1.782.451,77 kn (što da navodno nije niti sporno).

Sud, međutim, pogrešno zaključuje da bi tužitelj navodno sam pridonio predmetnoj šteti na navedeni način, kao i da nije platio robu (i da bi to, navodno, bilo nesporno).

Tužitelj je, što i prvostupanjski sud akceptira, izjavio prijeboj svog potraživanja (između ostalog, ali ne i isključivo s osnova ugovorne kazne). Stoga je zaključak da tužitelj „ne bi izvršio svoju obavezu“ ili da nešto ne bi platio (*u smislu prestanka obveze na isplatu prema tuženom*) i neosnovan i kontradiktoran toj činjenici i takvom stavu suda. Pa je presuda nejasna i ne može se je ispitati jer su razlozi o odlučnim činjenicama nerazumljivi i proturječni. Činjenično stanje ostalo je time pogrešno i nepotpuno

utvrđeno. Sud je pogrešno primijenio i materijalno pravo jer je, u smislu čl. 195 i 196 ZOO, prijeboj – način ispunjenja odnosno prestanka obveze.

Tužitelj se pozvao i na činjenicu da je samo tijekom 2003., za vrijeme dok je tuženi isporučivao robu tužitelju, tuženi kršio ugovor u obimu prezentiranom u žalbi. Iz čega proizlazi da je iznos ugovorne kazne bio primjeren, a prijeboj osnovan. I da stoga ne postoji tužiteljevo „neizvršenje obaveze“ pa onda niti njegov doprinos šteti niti u kojem omjeru (činjenicu primjerenosti ugovorne kazne, potvrdio je konačno kasnije i drugostupanjski sud).

3.2 U odnosu na toč.II izreke (usvajanje protutužbenog zahtjeva za iznos protuvrijednosti od 100.000,00 EUR..., s osnova ugovorne kazne)

3.2.1 Sud je dosudio ugovornu kaznu i tuženiku-protutužitelju, zaključujući da je navodno i tužitelj – protutuženik kršio odredbe ugovora.

Sud to obrazlaže pozivanjem na cjenik obrtniku Stipi Maliću (toč. 220) te na osnivanje trgovačkog društva Gifiks GM d.o.o. (toč. 221 – 224).

3.2.1.1 Što se tiče cjenika „Stipi Maliću“ - tužitelj nikada nije ni prodavao ni nudio robu drugih dobavljača bilo kome pa tako niti Stipi Maliću vl. obrta Malić.

U odnosu na kupca Stipi Malića, Sud previđa da je cjenik od 1. lipnja 2003. datira prije potpisa predmetnog Ugovora (i nije nikakav „cjenik Stipi Maliću“, već tadašnji cjenik tužitelja). Dakle da je cjenik iz vremena kada tužitelj nije poslovao s tuženim.

Sud nije cijenio ni iskaz svjedoka Malića (12.07.2005.), iz kojeg je vidljivo čiju robu je tužitelj nudio svjedoku t.j. da se radi upravo o robi tuženika, kao i čiju robu je taj svjedok kupovao od osnivanja RENFOIXA (isključivo RENOFIX-ovu t.j. od RENOFIXA, iako je trebao biti kupac tužitelja).

Najvažnije je, međutim, ovdje reći kako Sud previđa da je upravo tuženi (povezana društva) isporučivao tužitelju robu i drugih robnih marki t.j. proizvođača (što je tuženi uvijek prešućivao kada se pozivao na ovaj cjenik). Ovo iz jednostavnog razloga jer u predmetnom razdoblju nije imao još svoju robu t.j. komplet asortiman/brend svojih proizvoda.

U računima RENOFIXA ispostavljenih tužitelju, koje je dostavio tuženi na ročištu dana 29.12.2011., tako su upravo proizvođači i proizvodi koji se spominju u predmetnom cjeniku (Quarcolith, Edelsputz, Gewebespachtel, Klebespachtel...). Sud ove dokaze nije uopće cijenio (*bitna povreda iz čl.354 st.1 ZPP*). Proizvodi samog tuženog kao proizvođača (također među navedenim računima), su pod brandom KARBON NOVA.

Da je to tako t.j.da tuženi nije imao nije imao svoju robu/proizvode (brand KARBON NOVA), vidljivo je i iz uvida u Plan prodaje (za 2003.g.), koji također prileži spisu. I tamo se navode proizvodi iz „Cjenika Stipi Maliću“ odnosno proizvodi koji nisu proizvodi tuženika (tuženikovi su oni pod brandom/nazivom/programom KARBON NOVA), već su proizvodi stranog proizvođača (i zato su to njemački nazivi). Da je tuženi imao svoje proizvode, bili bi navedeni u Planu prodaje – no tek je trebao razviti istovrsne proizvode, a do tada je prodavao tužitelju proizvode drugih proizvođača. Sud nije savjesno i brižljivo cijenio ni ovaj dokaz zasebno i zajedno s ostalim, gore navedenim.

Da je svemu tome tako, sasvim jasno proizlazi uostalom i iz čl.7 st.1 Ugovora o poslovnoj suradnji, gdje stranke utvrđuju da se cijene mogu mijenjati ako poskupe kod drugih proizvođača. Ni ovo Sud nije cijenio.

Konačno, i sam tuženi, kada je suočen s činjenicama koje je pokušao prikriti, da je iz računa koje je ispostavio tužitelju vidljivo da je upravo tuženi tužitelju prodavao robu drugih proizvođača, naveo u svom podnesku od 15.7.2021. (*što Sud i konstatira pod toč.151 presude!*): „**da njemu nije bilo Ugovorom zabranjeno prodavati robu drugih proizvođača t.j. robu koju nije sam proizvodio... te je zabrana prodaje robe drugih proizvođača vrijedila za tužitelja...**“

Tužitelj nije nikada ni tvrdio da je tuženom bilo zabranjeno prodavati i distribuirati mu robu drugih proizvođača. Ali kada je tome bilo tako, da je tuženi takvu robu prodavao tužitelju, a ovo **ne samo da je evidentno već konačno i nesporno – onda je jasno da je tuženikov pokušaj konstruiranja tužiteljevog kršenja ugovora prodajom robe drugih proizvođača; nekakvo pozivanje na cjenik tužitelja iz lipnja 2003. itd. bio neistinit i neosnovan.** Jer je tužitelj sve vrijeme prodavao samo onu robu – koju mu je isporučivao tuženi. Sve ovo previđa Sud, ne ocjenjući dokaze na odgovarajući način i rezultat cjelokupnog postupka. Slijedom svega navedenog, i činjenično je stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Da je dakle ista od tih proizvoda „iz cjenika“ tužitelj i prodao obrtniku Stipi Maliću – prodao bi mu proizvode koje mu je isporučio sam tuženi. Ali nije mu čak ni prodao jer mu je prodavao, suprotno Ugovoru, izravno sam tuženi.

Sud nije cijenio ni nalaz vještaka Brestovca - dopunu nalaza od 2.6.2012. **Istim je vještak utvrdio da tužitelj nije nabavljao robu od drugih dobavljača.**

3.2.1.2. Što se tiče osnivanja društva GIFIKS GM d.o.o., Sud navodi da ga je „direktor tužitelja osnovao 20.1.2004., dakle samo jedan dan nakon što je obaviješten da mu se neće isporučivati roba“.

Tužitelj je ukazao da je ovo društvo obavljalo poslove prodaje izvođenja radova sa tzv. dekorativnim betonom i hidroizolacijom, a ne i djelatnost prodaje robe koja je bila predmet ugovora stranaka ovog spora (za što ne postoji niti jedan dokaz u spisu, da tome ne bi bilo tako; odnosno da bi bilo obrnuto). I da se registriranim djelatnostima na Trgovačkom sudu ne dokazuje koju djelatnost pravna osoba doista obavlja; a još manje kojom robom trguje (unutar djelatnosti trgovine).

Ono što je puno važnije je slijedeće.

Sud previđa da je tužitelj utužio naknadu štete za 2004.g i dio 2005. g. zbog povećane cijene nabavke robe od drugih dobavljača. A to upravo pokazuje da putem Gifiks GM-a nije vodio poslovanje koji je predmet predmetnog Ugovora o poslovnoj suradnji. Da je Gifiks GM osnovan da vodi to poslovanje i da se putem istog prodavala upravo predmetna t.j. istovrsna roba, onda tu robu ne bi, nakon prestanka isporuke od strane tuženika, i nadalje nabavljao i prodavao tužitelj. A je. Pa je s tog osnova i utužio tuženika.

Konačno, **i najvažnije,** Sud previđa da se i sam poziva na nespornu činjenicu da bi Gifiks GM bio osnovan **nakon što je tuženi odbio isporučivati robu tužitelju.** Pa da je čak predmetna t.j. istovrsna roba i prodavana po Gifiks GM, **onda to ne bi bilo kršenje ugovora.**

Kupnja / prodaja robe od drugih dobavljača, **nakon odbijanja tuženika da isporuču robu, nije kršenje ugovornih odredbi od strane tužitelja** jer je tužitelj, tim tuženikovim odbijanjem isporuke / prodaje onemogućen u ispunjenju obaveze kupnje robe od tuženog (uopće od tuženog pa onda i isključivo od tuženog), a što je pretpostavka prodaje / distribucije tuženikove robe. U smislu članka 354 ZOO (potom i čl. 208 ZOO N.N.35/05)

obveza prestaje zbog nemogućnosti ispunjenja uslijed okolnosti za koje dužnik ne odgovara. Kako je tuženi neosnovano odbio isporučivati robu, obvezu kupnje / prodaje / distribucije isključivo njegove robe postalo je nemoguće ispuniti - pa je ista i prestala.

I u smislu članka 122 ZOO (odnosno potom čl. 358 ZOO N.N. 35/05) ugovorna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu (pa tužitelj više ne bi bio dužan prodavati / distribuirati samo tuženikovu u robu. Cijeli niz je dakle zakonskih odredaba prema kojima tužitelj, nakon što tuženi nije ispunio svoje ugovorne obveze nije kršio ugovor, kada je nakon ovoga nabavljao robu drugih proizvođača. Tuženi je taj koji je (jedini) kršio Ugovor, sa svim posljedicama koje proizlazi iz toga i nema pravo, kao protu-tužitelj, na ugovornu kaznu.

I Sud osim što je činjenično stanje pogrešno i nepravilno utvrdio kad zaključuje da je i tužitelj kršio Ugovor, pogrešno primjenjuje i materijalno pravo.

Dakle, prodaju je predmetne t.j. istovrsne robe Gifiks GM i mogao vršiti, jer bi to bilo u razdoblju nakon što je tuženi odbio isporuku robe - ali za to ne bi bilo niti razloga jer je ovu robu mogao prodavati sam tužitelj (što je neko vrijeme, nakon što mu je tuženi odbio isporučivati robu i činio pa je stoga utužio naknadu za razlike u cijeni...).

Uz navedeno, niti jedan jedini račun o prodaji robe od strane GIFIKS GM tuženi nije dostavio i ne postoji u spisu!!! (za razliku od cijelog niza dokaza – računa i kartica kupaca tuženog, o tome da je tuženi prodavao robu kupcima tužitelja).

Usput rečeno, Sud i sasvim pogrešno i ne na čemu utemeljeno zaključuje da bi iz dokumentacije koju je dostavio tuženi – navodi isprinti sa web stranica...*(dostavljeni nakon niza godina od navodnih objava! – pa je opreza radi osporena i vjerodostojnost, o čemu Sud nije odlučio)*, proizlazilo da je Gifiks GM prodavao istovrsnu robu. Ni ovu dokumentaciju nije na valjani način cijenio ni obrazložio što iz nje dokazuje da je riječ o prodaji istovrsne robe *(a ne druge, iz druge djelatnosti)*. Pa je to i povreda odredaba postupka kako čl.354 st.2 toč.11, tako i iz čl.354 st.1 ZPP.

Uz ovo, dokumentacija je dostavljena nakon zaključenja pripremnog ročišta po ukidnoj presudi. I Sud je uopće i nije smio uzeti u razmatranje, u smislu čl.299 ZPP. Postupajući suprotno počinio je Sud bitnu povredu odredaba postupka iz čl.354 st.1 ZPP jer nije primijenio navedene odredbe, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonitost i pravilnost presude.

Sve je ovo ipak manje bitno, s obzirom na gore navedeno da, nakon odbijanja isporuke robe od strane tuženog, nabava i prodaja robe drugih proizvođača, više ne predstavlja kršenje ugovora.

Sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl.354 st2 toč.11 ZPP kada je dosudio tuženiku ugovornu kaznu, temeljeći ovo na navodnom kršenju Ugovora putem Gifiks GM, budući da istovremeno tužitelju dosuđuje naknadu štete koja u sebi uključuje i štetu zbog prodaje robe nabavljenu, nakon odbijanja isporuke od strane tuženog, od drugih dobavljača po višim ulaznim cijenama. Presuda u tom dijelu proturiječi sama sebi.

4. Visoki trgovački sud u Zagrebu donio je presudu od 24. kolovoza 2022. te u istoj daje slijedeća obrazloženja:

U toč.12, daje obrazloženje o ugovornoj kazni te zaključno navodi: „Iz navedenih odredbi predmetnog Ugovora proizlazi da sadržaj članka 6 st.2 obuhvaća sadržaj članka 3 Ugovora, a članka 6 stavka 1 sadržaj članka 4 Ugovora: isključive obveze ugovornih strana proširene su i na treće osobe.“ Prema stavu ovog suda, ugovorna kazna iz članka 6

predmetnog Ugovora obuhvaća i ugovorne kazne iz članka 3 stavka 2 i članka 4 stavka 3 predmetnog Ugovora.

U toč.13: „Iz navedenih ugovornih odredbi proizlazi da su stranke ugovorile da tuženik isključivo prodaje predmetnu ugovorenu robu tužitelju, a tužitelj se obvezuje prodavati isključivo tuženikovu robu na ugovorenom području određenoj kategoriji kupaca. U slučaju povrede ugovornih odredbi o isključivosti stranke su ugovorile ugovornu kaznu. Ugovor je sklopljen za razdoblje od 28. srpnja 2003. do 31. prosinca 2007. Niti jedna stranka nije raskinula Ugovor zbog neispunjenja obveze. Tužitelj je 11. prosinca 2003. podnio tužbu radi isplate ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorne obveze iz čl. 6. stavka 2. predmetnog Ugovora. Iako je tužitelj u tužbi naveo da se radi o povredi članka 3. predmetnog Ugovora, od utuženja tvrdi da je tuženik sam i preko trećih osoba povrijedio ugovornu odredbu pa je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da se radi o povredi članka 6. stavka 2. predmetnog Ugovora kojim je obuhvaćen i članak 3. predmetnog Ugovora.“

U toč. 14, navodi: „Odredbom članka 273. stavka 2. ZOO/91 propisano je da kad je kazna ugovorena za slučaj neispunjenja obveze, vjerovnik može zahtijevati ili ispunjenje obveze ili ugovornu kaznu. Ako zahtijeva isplatu ugovorne kazne, gubi pravo zahtijevati ispunjenje obveze. Tužitelj je 11. prosinca 2003. odlučio tražiti isplatu ugovorna kazne i od toga dana izgubio je pravo zahtijevati od tuženika da isključivo njemu prodaje ugovorene proizvode po povoljnoj cijeni radi daljnje prodaje određenoj kategoriji kupaca na određenom teritoriju. Stranke nisu predmetni Ugovor raskinule pa je tužitelj od 11. prosinca 2003. „običan“, a ne isključivi kupac i prodavatelj tuženikovih proizvoda.“

U toč. 15, navodi: „Predmetni Ugovor u dijelu koji se odnosi na isključivu distribuciju trajao je u razdoblju od 28. srpnja 2003. do 11. prosinca 2003. Tužitelj je dokazao da je u tom razdoblju tuženik prekršio ugovornu odredbu članka 6. stavka 2. predmetnog Ugovora, a tuženik je dokazao da je tužitelj u tom razdoblju prodavao i konkurentske proizvode, čime je povrijedio ugovornu odredbu iz članka 6. stavka 1. predmetnog Ugovora. Zbog neispunjenja ugovornih obveza stranke osnovano zahtijevaju isplatu ugovorne obveze.“

U toč. 18, navodi da je prvostupanjski sud utvrdio da je tužitelj doprinio nastanku štete zato što tuženiku nije platio cijenu za isporučenu robu u vrijednosti 1.782,451,77 kn.

U toč. 19, navodi: „Predmetnim Ugovorom stranke su ugovorile da će tužitelj biti ekskluzivni prodavatelj ugovorne robe prema zajednički utvrđenom godišnjem prodajnom planu i zajednički utvrđenom cjeniku koji će biti sastavni dio ugovora i da će tuženik svoju robu drugim prodavačima i krajnjim korisnicima prodavati po 20% višoj cijeni od one koje su utvrđene zajedničkim cjenikom. Nakon što je tužitelj kao ekskluzivni prodavatelj tuženikove robe na ugovorenom području za ugovorenu kategoriju krajnjih kupaca 11. prosinca 2003. odlučio od tuženika naplatiti ugovornu kaznu zbog neispunjenja ugovorne obveze, prestala je tuženikova obveza iz članka 5. stavka 1. Ugovora o povlaštenim cijenama po kojima je tužitelj kao ekskluzivni kupac kupovao robu od tuženika. Tužitelj je tuženikovu robu u razdoblju od 2004. do 2007. godine mogao naručiti od tuženika kao neekskluzivni kupac po nepovlaštenim cijenama. Činjenica je da tužitelj nije platio tuženiku cijenu za isporučenu robu u iznosu od 1.782.451,77 kn, a nije dokazao da je tijekom 2004. do 2007. godine od tuženika naručivao robu. Stoga tuženik nije odgovoran za štetu koju trpi tužitelj ukoliko je u razdoblju od 2004. do 2007. godine od drugih prodavača naručivao tuženikovu robu po

višim ulaznim cijenama od ugovorenih povlaštenih cijena. Slijedom navedenog prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu članka 154. stavka 1. ZOO/91 kada je naložio tuženiku nadoknaditi tužitelju štetu u iznosu od 5.593.366,08 kn na ime razlike ulazne cijene za kupljenu robu u razdoblju od 2004. do 2007. godine.“

U toč. 21, navodi kako iz gore navedenih razloga tužitelj nije dokazao niti izmaklu korist koju je pretrpio u razdoblju od 2004.g. do 2007.g. zbog gubitka na manje prodanim i neprodanim količinama.

7. I u ovoj dopuni, podnositelj ističe kako je nakon predaje Ustavne tužbe, podnositelj zaprimio dopis Ustavnog suda RH od 14.prosinca 2022. br. U-III-6172/2022 kojim ga Ustavni sud obavještava da je zastao s postupkom do rješenja Vrhovnog suda o podnesenom prijedlogu za dopuštenjem revizije. U istom dopisu Sud navodi i: „U slučaju da prijedlog za dopuštenje revizije bude odbačen, kao punomoćnik podnositelja ustavne tužbe, dužni ste odmah po zaprimanju dostaviti Ustavnom sudu presliku rješenja o odbačaju prijedloga za dopuštenja revizije uz popratni dopis u kojem ćete navesti broj predmeta pod kojim se on vodi u Ustavnom sudu („Poziv na broj: U-III-6172/2022“). Postupak u povodu ustavne tužbe podnesene 27. listopada 2022. u povodu presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-3384/2022-3 od 24. kolovoza 2022. bit će nastavljen pod novim poslovnim brojem.

U slučaju da Vrhovni sud u povodu vašeg prijedloga dopusti reviziju, imate pravo podnijeti novu ustavnu tužbu u povodu revizijske presude Vrhovnog suda u roku od 30 dana od dana njezina primitka“.

GIFIKS d.o.o.

p.p.

ODVJETNIK
IGOR ŽURIĆ
ZAGREB, ~~81000~~ 10000 87
Tel.: (01) 3621-883, 3621-889
Fax: (01) 3621-884